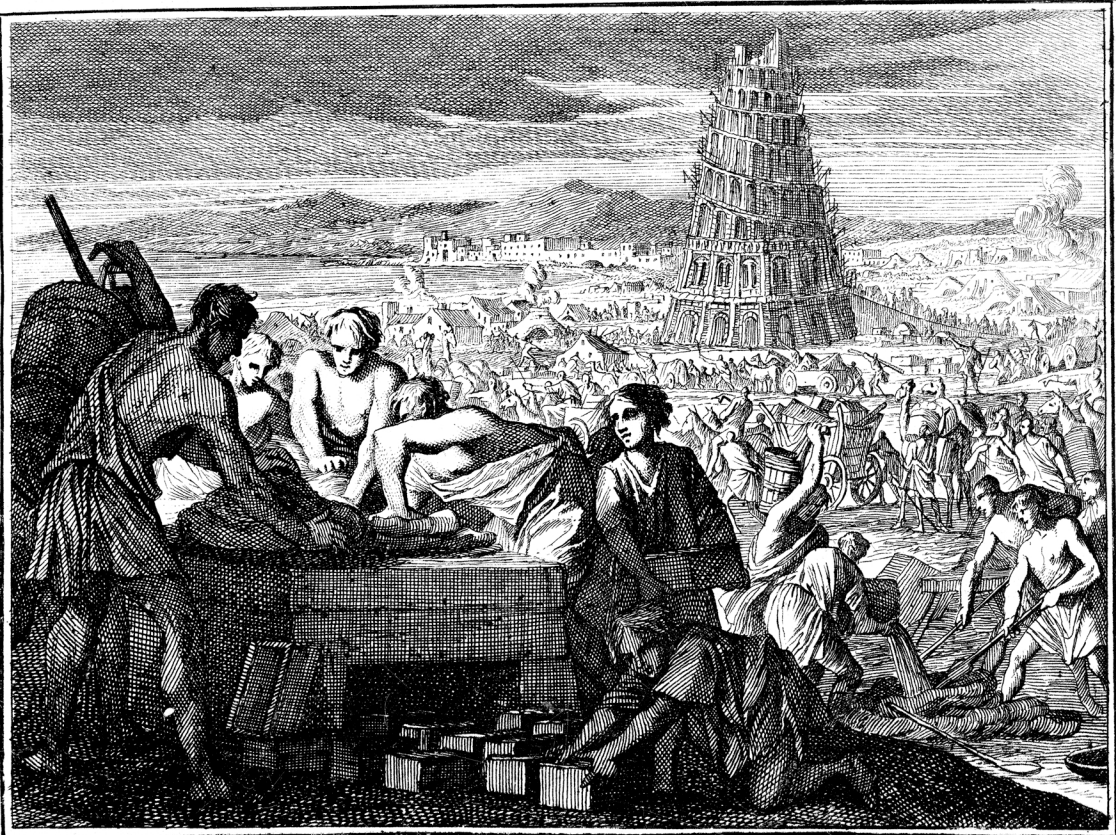

16

DE gantse aarde was van eenerly spraake, en eenerly woorden. Maar het geschiede, als zy tegen het Oosten toogen, dat zy eene laagte vonden in den lande Sinear, en zy woonden aldaar. En zy zeiden een ieder tot zynen naaften; Kom aan, laat ons tichelen stryken, en wel doorbranden: en de tichel was hen voor steen, en het lym was hen voor leem. En zy zeiden; Kom aan, laat ons voor ons eene stad bouwen, en eenen toren, diens opperste in den Hemel zy, en laat ons eenen naame voor ons maaken: op dat wy niet misfichien over de gantse aarde verstroot en worden. Doe quam de HEERE neder, om te bezien de Stad en den Toren, die de kinderen der menschen bouwden. En de HEERE zeide: Ziet, zy zyn eenerly volk, en hebben alle eenerly spraake, en dit is het, dat zy beginnen te maaken: maar nu, en zoude het niet afgesneden worden al wat zy bedacht hebben te maaken? Kom aan, laat ons neder vaaren, en laat ons haare spraake aldaar verwerren: op dat een iegelyk de spraake zyns naaften niet en hoore. Alzo verstrootte ze de HEERE van daar over de gantse aarde: en zy hielden op de stad te bouwen. Daarom noemde men haare naame Babel; want aldaar verwerrede de HEERE de spraake der gantser aarde, en van daar verstrootte de HEERE over de gantse aarde.